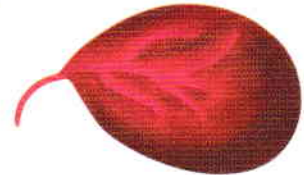

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

ALEC BLENCHÉ

Pac și Mac, o aventură urecheată

**Ilustrații de
Adelina Pitica**

Într-un colț de pădure, la marginea unei poienițe înșorite, trăia familia Rilă. Era o familie ca oricare alta din pădure. Domnul Rilă, un iepure mare și alb, și soția sa, Anita, aveau șase iepurași adorabili. Și, chiar dacă abia aveau loc cu toții în căsuța lor, acasă la ei era mereu fericire și voie bună.

Cei mici se jucau pe afară cât era ziua de lungă, în timp ce părinții vedeau de ale casei. Iar seara se strângeau în jurul focului, mâncau porumb și se distrau de minune jucând jocuri, cântând sau dansând. De cele mai multe ori, iepurașii făceau câte o scenetă și se imitau unii pe alții în hohote de râs. Era mare distracție în familia iepurilor, însă pentru domnul Rilă și pentru Anita mai presus de orice erau puiuții lor: trei fetițe și trei băieței. Erau gemeni și, pentru că semănau așa de bine unii cu alții, aleseseră să le pună nume simple și asemănătoare.

Astfel, pe fetițe le chema: Sia, Dia și Mia, iar pe băieței: Țac, Pac și Mac. Și, pentru a face mai bine diferența dintre ei, fiecare iepuraș purta pe cap un fes de o anumită culoare: Sia avea unul roșu, Dia, unul roz, Mia, unul portocaliu; fesul lui Țac era galben, al lui Pac, albastru, iar Mac avea unul verde.

Bineînțeles că poznașii cei mici mai făceau schimb de fesuri între ei ca să-i păcălească pe părinți, în special Pac și Mac, care erau nedespărțiți. Dacă unul dintre ei făcea ceva, neapărat îl

găseai și pe celălalt acolo. Să zicem că Pac se juca în poienița cu flori de păpădie: puteai fi sigur că e alături de el și Mac.

Sau, dacă Mac voia să meargă la izvor să se uite la broaște, puteai fi sigur că Pac merge cu el, indiferent ce-ar fi făcut ceilalți frați. Așa că, de cele mai multe ori, părinții, dacă voiau să-l strige pe unul dintre ei, îi strigau pe amândoi, fiindcă știau că oricum vor veni împreună. De fapt, erau atât de apropiați, încât aveau un salut al lor de fiecare dată când se trezeau dimineața. Băteau palmele deasupra capului, zâmbeau și spuneau tare:

— Nedespărțiți, mereu împreună!

Erau și zile în care părinții aveau nevoie de ajutor, iar cei mici se bucurau că pot lua parte și ei la treburile casei.

Într-un an, domnul Rilă se hotărâse ca, în grădina de legume din fața viziunii, pe lângă morcovi și porumb, să semene o plantă pe care nu o mai mâncaseră până atunci. Promise niște semințe cadou de la un văr care trăia în partea cealaltă a pădurii.

— Ia aceste semințe de spanac și plantează-le cu grijă în grădina ta. Este o plantă magică, în special pentru cei mici, care sunt în creștere. Însă, mare atenție, semințele trebuie să fie plantate de unul dintre puii tăi. Și tot el va trebui să le îngri-

jească până se fac mari și bune de mâncat, îi spusese vărul ultima dată când îi vizitase.

Așa că domnul Rilă se hotărâse să îi asculte sfatul și pregătise cu atenție grădina pentru plantarea semințelor de spanac.

Într-o zi, îi chemă pe toți puii la el și le spuse:

— Dragii mei, am o misiune foarte importantă pentru unul dintre voi.

— Ura! se bucurară cei șase puiuți în cor.

Erau foarte entuziasmați de orice nouă provocare.

— Am aici, în punga asta de hârtie, semințele unei plante pe care nu am mai cultivat-o până acum și nici nu am mai mâncat-o. Însă știu sigur că-i o plantă magică pentru copii.

— Magică! Ce-i aia magică? sări Dia, așezându-și mai bine fesul roz cu ciucurei pe frunte.

— Copiii care o mănâncă vor avea puteri deosebite. Cine vrea să încerce? spuse tatăl ridicând punga cu semințe.

— Eu, eu, eu! începură cu toții să sară și să se agite.

La urma urmei, care copil nu-și dorește să aibă puteri deosebite?

— Însă cea mai mare putere, continuă tatăl pe un ton misterios, o va primi cel care va fi ales să planteze și să îngrijească această plantă.

— Uuuuu! se emoționară și mai tare prichindeii, ținându-se de mânuțe.

— Dar cum se numește? întrebă Țac, care era cel mai curios dintre cei șase.

De fapt, Țac punea toată ziua întrebări despre orice.

— Păi, se numește spanac, răspunse domnul Rilă.

— Spanac, bleah, păi, ce nume e ăsta? spuse strâmbându-se Sia.

Cu toții știau că Sia este cea mai pretențioasă când vine vorba de mâncare. Atât de pretențioasă era, că odată nu voise să mănânce prăjitură cu mere și mac pentru că nu îi plăcea cuvântul „mac“, mai ales că pe unul dintre frățiorii ei îl chema așa. La fel, nu mânca pepene galben pentru că Țac avea fes galben și bineînțeles că, mai apoi, Țac nu mai voise să mănânce pepene roșu pentru că Sia avea fes roșu. Și tot așa.

